

[Svend E. Johansen.]

Fald en af Bevæggrundene fra vor Side —, at hele det militære Apparat, saaledes som det udfolder sig, og saaledes som dets Hensigter er, i Virkeligheden er med til at opdrage den danske Ungdom til at være mindre heldige Borgere i det danske Samfund, at man indpoder den en Voldsomhedens og Brutalitets Aand, som den borgerlige Straffelov med sine Paragraffer tager den skarpest mulige Afstand fra.

I Hærens Gymnastikreglement af 1924 taler man i Afsnittet om Bajonettefægtning aabent om, at det, det gælder om, er at opdrage de menige saaledes, at de med hensynsløs Brutalitet gaar imod den Fjende, de skal trænes op til at møde. Gang paa Gang gives der Anvisning om, hvorledes man skal dræbe sin Modstander, hvorledes man skal kvæle ham, gribe ham i Struben o. s. v. Der er rejst en berettiget Kritik herimod, og dette har medført, at Gymnastikreglementet af 1924 nu er erstattet af et Gymnastikreglement af 1936; i denne Udgave har man fjernet de mest udæskende Anvisninger i det tidligere Reglement, eller jeg vil snarere sige tilsløret dem, for Aanden er den samme. Jeg beder om Tilfaldelse til et enkelt lille Citat fra dette Gymnastikreglement:

„Saafremt Modstanderen ikke straks overgiver sig, kan man enten a) springe ind paa ham, gribe ham om Halsen, i Skuldrene eller Ræmmene over disse, og, idet man med et Ryk trækker ham ind til sig, hugge Panden voldsomt ind i hans Ansigt omtrent ved Næseroden, samtidig med at Knæet af fuld Kraft sættes op i Skridtet paa ham ...“

Det er jo en aldeles udmærket Anvisning paa, hvordan man skal udøve Vold, en saadan Anvisning, at hvis den blev fulgt af en Civilist, vilde det blive straffet efter den borgerlige Straffelov og med Garanti for, at man mindst fortabte de borgerlige Rettigheder i 5 Aar. Man gaar altsaa den voldsomme Vej, at man mener, at man af Hensyn til den militære Aand, af Hensyn til den formodede Fjende (Afbrydelse af Hasle) — saaledes som det ærede Medlem Hr. Hasle afbrød — er nødt til at opdrage den værnepligtige Ungdom paa den Maade, der her er skitseret. Ja vel, men naar man gør det, skaber man ogsaa Mulighed for, at denne Aand indpodes den danske Ungdom, og saa maa man gribe til rigoristiske Foranstaltninger som dem, den militære Straffelov er Udtryk for.

Naar Retsforbundet gik imod For-

svarslovene, og naar vi gaar imod Forslaget til militær Straffelov, er det netop, fordi vi ikke vil udlevere den danske Ungdom til en saadan Opdragelse, ikke udlevere den til disse Tvangsforanstaltninger og det Liv i Tvang, den skal føre. Derfor stemmer vi imod, og vi haaber, at det vil lykkes — vi tror det ikke, men vi har Lov til at haabe det —, naar Forsvarslovene kommer til Behandling igen, at ophæve et Hærapparat og et Militærvæsen, der hviler paa en militær Straffelov af denne Art.

Victor Pürschel: Jeg haaber ikke, det vil findes unaturligt, at jeg forsøger ganske kort og rent sagligt at imødegaa nogle af de saglige Indvendinger, der er rettet mod dette Forslag. Jeg skal dog ogsaa tage mig af en enkelt Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte her til sidst, idet jeg vil sige til ham: Det er nu engang saadan, at Krigens Formaal er at bekæmpe Modstanderne — og det kan man vist ikke ændre.

Der har været talt om „Tonen“ i Hæren — dette Udtryk er ikke direkte brugt, men det har været Meningen. Det er jo et Spørgsmaal, som er temmelig gammelt. Det ældste Tilfælde, jeg kender, hvor der har været rejst Retssag mod en Befalingsmand for Overtrædelse af den gode Tone i Hæren, er Retssagen mod Xenofon, der førte de berømte 10 000 udødelige. Det ligger et godt Stykke tilbage i Historien, og det viser, hvor aabent et Blik man allerede dengang havde for, at der bør herske en god Tone i Hæren.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen mente, at Urias var et Offer for den militære Retspleje. Det tror jeg er en uhistorisk Betragtning. Saa vidt mig bekendt var det, der skete med Urias, dette, at han blev sat paa en udsat Post og dør led en sørgelig Skæbne, men det havde vist ikke noget med Retsshaandhævelse at gøre.

To ærede Medlemmer har talt om, at den værnepligtige havde en mindre betrygget Stilling end andre Borgere her i Landet. Det er mig ikke muligt at faa Øje paa det. Enhver værnepligtig, der ikke er tilfreds med den Straf, som dikteres ham — og det er jo det, der er Tale om her —, har for det første Adgang til at forlange denne Straf forelagt Rettergangschefen — det vil sige Regimentschefen —, og hvis denne fastholder Straffen, kan den værnepligtige derefter forlange Sagen indbragt for Retten, hvor han har den samme Adgang, ja, større Adgang til at faa Forsvarer end den almindelig tiltalte, og hvor han behandles efter den borgerlige